

Goedenavond vrienden.

Ja, dit is eigenlijk een bijzondere avond met een overwegend medisch karakter, maar die tevens toch ook een klein beetje het karakter heeft van een introductie-avond. Ik wil dan graag vooropstellen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Wij hebben onze eigen visie, onze eigen zienswijze. In vele gevallen is deze gebaseerd op op aarde bekende waarden; in andere gevallen wijken we daar zeer sterk van af, zoals o.a. is gebleken in de astronomie.

Wat wij op een avond als deze te berde brengen - dat zult u wel begrijpen - is in hoofdzaak datgene, waarvan we menen zeker te zijn en die punten, waarvoor we een buitengewone belangstelling hebben.

Ik zou graag deze avond even indelen, als u het toestaat. In het kort is het dit: Voor u is het misschien een zekerheid of een geloof dat wij van een andere wereld komen. Een reeel bewijs is daarvoor - althans in wetenschappelijke zin - moeilijk te geven. Onze bedoeling hier op deze wereld is eigenlijk niet zo maar u van inlichtingen te voorzien en met u te discussiëren, maar vooral om een bepaalde lijn, die wij belangrijk achten, te propageren. Dit gaat onder het hoofd "verdraagzaamheid", omvat bepaalde naastenliefde, zekere aanpassingen van het stofelijke leven aan geestelijke mogelijkheden, enz. Dat wij daarbij gaarne willen ingaan - voor zover het ons mogelijk is en wij menen dat verantwoord te kunnen doen - op allerhand problemen en vragen, die schijnbaar met deze onderwerpen niets uitstaande hebben, dat is weer een kwestie, die gedeeltelijk psychologisch is, ten dele ook berust op het gebruik maken van andere propaganda-methoden, zoals bv. het oproepen van een bepaalde stemming of sfeer, het tussenleggen van bepaalde begrippen in een beantwoording op een wijze, die weinig opvalt, maar waarvoor het onderbewuste zeer gevoelig is.

Wij proberen altijd redelijk en logisch te zijn. Maar ook aan onze kant (d.w.z. in onze wereld) blijft een mens een entiteit. U krijgt te maken met verschillende persoonlijkheden. Ook vanavond zult u kunnen eschikken over tenminste twee sprekers. Een daarvan ben ik. (Ik hoop, dat dat geen teleurstelling is.) Deze sprekers hebben allen een eigen karakter, een eigen visie, maar ze moeten zich allen uiten door dezelfde spreekbuis. D.w.z. er wordt gebruik gemaakt van de persoonlijkheid van het medium; en deze heeft - laten we zeggen - een redigerende werking. Het is mij niet altijd mogelijk om precies te zeggen wat ik wil, omdat ik gehouden ben aan de begripmogelijkheden, die ik voorhanden vind in mijn voertuig. Wil ik verder gaan dat dit, dan moet ik mij onmiddellijk richten op de geheugencentra (het herinneringscentrum, enz.) om daaruit impressie na impressie naar voren te brengen. Dit is voor ons erg moeizaam en voor u onplezierig, omdat daardoor allerhand gestamel enz. kan ontstaan, terwijl spreekfouten toch niet geheel kunnen worden voorkomen. U zult zeer waarschijnlijk opmerken, dat bepaalde uitdrukkingen en gezegden - meestal die, welke het medium ook eigen zijn - blijven doorklinken in ons eigen betoog. Een schoonheidsfout, die misschien wel te elimineren valt maar slechts ten koste van veel moeite. Waar het onze bedoeling is om met u te spreken en niet om een speciale prestatie te leveren op een ander terrein, menen wij ook dit rustig voorbij te kunnen gaan.

Ja - en dan moeten we ook nog even uitmaken: wat doen we vandaag wel en wat doen we niet? Nu zou ik het gaarne als volgt zien (u moogt daarvan afwijken; uiteindelijk ben ik meer te gast bij u dan u bij mij, nietwaar?): ik zou gaarne willen, dat u tracht zo eenvoudig, zo duidelijk en zo helder mogelijk uw betogen te formuleren. Kunt u daarbij afstand doen van vreemdtaalige termen, dan vereenvoudigt dit de zaak waarschijnlijk zeer. (Het is nl. mogelijk, dat we door associaties en halfbegrepen termen anders via het medium toch moeilijkheden krijgen.) De vragen die u wilt stellen staan u volkomen vrij. Ik wil er bij zeggen, dat mijn eigen belangstelling hoofdzakelijk ligt op het gebied van de psychologie en daarbij ook de biologische samenhangen. Wanneer u daarvoor dus bijzondere interesse hebt, dan kunt u die vragen beter aan mij stellen dan aan mijn opvolger.

Om volledig duidelijk te zijn: ik ben in mijn stoffelijk leven geen arts geweest, ofschoon ik wel met geneeskunde en biologie veel te maken heb gehad. We hadden misschien betere sprekers voor u kunnen vinden, maar ook bij ons zijn de mogelijkheden vaak beperkt en ik hoop, dat u met mij genoeg neemt. En nu laat ik de avond geheel in uw handen, zodat ik u zou willen verzoeken de punten, die u belangwekkend vindt, de vragen, die u wilt stellen, naar voren te brengen.

x = vraag
- = antwoord

x 1. Zoudt u een uiteenzetting willen geven over de beste vorm van psycho-somatische therapieën, in de zin van de geestelijke kant daarvan? Bv. door hetzij magnetisme, hetzij suggestie, hetzij hypnotische katarsus, hetzij comische krachten-overbrenging?

2. Hoe denkt u over de medicamenteuse ondersteuning door middel van tranquilisera en arta factica, andere rustgevendende hoog-centraal aangrijpende middelen?

3. Zoudt u een uiteenzetting willen geven over de pijn? En is u misschien een correlatie bekend van de fysiologische functie van de pijn en de fysiologie van de strychnine in de zin, zoals de Engelsen het noemen: "putting the central nervous system on far or one stimulant"?

- Mag ik misschien beginnen met punt 1? Wanneer u vindt, dat ik te wijdloepig word, kunt u me gerust corrigeren.

Wanneer wij spreken over psycho-somatica, dan moeten we allereerst rekening houden met het feit, dat de soma zelf (laten we zeggen: de kern van de mens, zoals die ook in de voortplanting tot uiting komt), bestaat uit interne, dus materieel erfelijke factoren en uiterlijke factoren. Onder die uiterlijke factoren versta ik ook de ervarings-factor, voor zover die erfelijk kan worden overgebracht, eventueel via de chromosomen. Nu zullen we in elk lichaam praktisch - een reeks tendenzen zien ontstaan, die doen denken aan een mechanisch proces. D.w.z. dat in de mens een bepaalde reeks van reacties is ingegroeid. Deze reacties gaan gepaard met bepaalde denk-processen. Wanneer wij de hersenen buiten beschouwing zouden kunnen laten, dan zou het eenvoudig zijn en zou kunnen worden gezegd: aan de hand van hetgeen erfelijk is overgebracht plus de ervarings-beïnvloedingen/ kan men door a.h.w. op de knop te drukken een bepaald resultaat verkrijgen. In beperkte mate zult u dat in de geneeskunde ook moeten toepassen.

Maar wanneer wij nu die hersenen erbij nemen, dan blijkt ons, dat die hersenen wel degelijk werken met ervaringen en dus eigenlijk voortdurend niet we indrukken opdoen. Deze nieuwe indrukken worden onmiddellijk gelieerd met de oorspronkelijke, dus erfelijk aanwezige factoren. De beelden die hieruit ontstaan zijn dus niet - van buitenuit gezien - reëel maar vormen een soort innerlijke realiteit. Deze innerlijke realiteit werkt uit op het lichaam en op de geest. Zo kunnen er bepaalde foutieve associaties ontstaan, waarbij het gedachtenproces op zichzelf in neerdere of mindere mate fouten opwekt. De opgewekte fout is er één, die lichamelijke als mogelijkheid reeds bestaat en voor een groot gedeelte - althans m.i. - potentieel in het lichaam aanwezig is.

Nu weten wij - en ik neem aan dat u het ook weet - dat een bepaald deel van de ziekteprocessen, die wij zien, ontstaat door een foutief werken; d.w.z. dat het lichaam overdadig gaat werken. Wij zien hier dat bv. bij bepaalde immunatieprocessen, waar antistoffen te sterk worden opgewekt en we te doen krijgen met overgevoeligheid, die kan leiden tot asthma, uitslag, hoekoorts, enz. Hier is niet sprake van alleen een zuiver stoffelijke factor maar ook van een geestelijke factor. Deze geestelijke factor zie ik dan nog in het zg. stoffelijk deel van de menselijke geest... (ja, die uitdrukking is een beetje verkeerd; ik zou moeten zeggen: een bewustzijnsfactor, dat is misschien beter).

Wanneer ik nu dit bewustzijn kan beïnvloeden, dan volgt hieruit een aanpassing van het lichaam. Die aanpassing kan zeer snel zijn, zij kan ook zeer geleidelijk geschieden. In de praktijk blijkt ons (vanuit ons standpunt in onze wereld) dat, wanneer wij in staat zijn te werken met wat u noemt "kosmische krachten" plus suggestie (de factor suggestie is altijd mede noodzakelijk, alleen al om de ontvankelijkheid van het individu te vergroten), wij in staat zijn om ongeveer 60% van de bestaande ziekten te verminderen en enkele daarvan te genezen. Er blijft 40% over, waaraan we weinig of niets kunnen doen; hetzij door te ver gevorderde ontwikkelingen in het lichaam, hetzij doordat ontstane vergroeiingen niet zo gemakkelijk geheel in orde kunnen worden gemaakt. (We hebben hier ook heel veel te maken met aandoening en vervorming van cellen). Dus wij kunnen bij 60% helpen. En dat betekent van mijn standpunt uit, dat wij voor die 60% gebruik moeten maken van alle middelen, die ons ter beschikking staan. Die middelen zijn in volgorde van belangrijkheid volgens mij: In de eerste plaats het scheppen van rust. Dit kan suggestief gebeuren; het kan via hypnose gebeuren. Ik denk hierbij nog niet aan een hypnotische katarsus (dus geen volledige ontlading), maar alleen aan een rusttoestand. In deze rusttoestand is het mogelijk om de genezingsprocessen in het lichaam aanmerkelijk te bespoedigen en het herstellvermogen, dat het weefsel heeft en het lichaam in zich draagt in alle organen, op te voeren

tot zijn maximale hoogte. En die is zelfs voor een ingewikkeld organisme als de mens nog betrekkelijk hoog.

Wanneer we echter daarmee alléén werken, dan blijkt vaak, dat door bv. het weer opkómen van pijn, door toch nog gedurende lange tijd de hinderpalen van de ziekte te ondervinden, een zekere neerslachtigheid ontstaat bij de patient. Deze patient zal dan niet geneigd zijn om zich verder open te stellen. Dus zuiver langs psychische weg wordt het genezingsproces afgeremd, omdat men de verschijnselen toch vaststelt, dat is natuurlijk typisch, maar we kunnen daar heel veel aan doen, wanneer we gebruik maken van geneesmiddelen. Wij zullen in vele gevallen gebruik maken van twee soorten geneesmiddelen:

in de eerste plaats van middelen, die onmiddellijk de kwaal aantasten; in de tweede plaats van middelen, die het welbehagen van de patient vergroten. Op deze wijze scheppen wij nl. een steeds groter vertrouwen, waardoor opname van alle krachten (of die door een magnetiseur worden gegeven of kosmische worden gegeven) direct mogelijk is. En omdat de patient deze blijft opnemen en zich beter gevoelt, zullen de genezingsprocessen zich sneller kunnen afspelen.

Dan wil ik ten laatste hier nog opmerken, dat het voor ons erg moeilijk is om een keuze te maken. U hebt gezegd: "Ik heb hier zoveel verschillende soorten van krachten; welke acht u het beste?" Wanneer een mens er werkelijk in kan geloven - dat is dus een emotionele toestand - dan geloof ik, dat de kosmische kracht wel de meest actieve is en ook de grootste resultaten in de kortste tijd kan brengen. Maar ik weet ook, dat dit geloof zelden of nooit kan worden opgebracht, terwijl men zichzelf voorhoudt, dat men het wel doet. Zelfmisleiding dus. En die zelfmisleiding brengt dan een tijdelijke, korte verbetering en een misachten vaak van elke andere geneeswijze of onderzoek, met als gevolg de instorting van de patient. En dat is natuurlijk niet begeerlijk.

Wat betreft de magnetiseur: Een goed magnetiseur speelt een dubbele rol. Hij is in de eerste plaats een soort leken-psiater zou ik haast zeggen, of -psycholoog, die vertrouwen geeft en ook vaak als vertrouwde zeer veel aanhoort. Een geestelijke ontlasting van de patient is daardoor mogelijk. Hij kan veel spanningen doen afreageren, die de arts - hetzij door tijdsgebrek of misschien ook door een andere instelling - niet zo gemakkelijk bereikt. In de tweede plaats kan de magnetiseur inderdaad krachten overbrengen en hij kan dus bepaalde stimuli geven. Die stimuli zijn voor de genezing goed. Een arts op aarde is echter niet in staat om zó naar te zien of een magnetiseur (-seuze) goed is. Dat is een heel groot bezwaar. Want zelfs wanneer een magnetiseur in vele gevallen hulp heeft kunnen verlenen, is het nooit zeker, dat hij/zij dit bij alle gevallen kan doen. Ik zou dus het gebruik van een magnetiseur kunnen aanbevelen onder scherpe contróle van en in samenwerking met een arts, die in staat is daarop toezicht uit te oefenen.

Genezing op afstand is ook al iets, waar ik veel voor voel. Genezing op afstand heeft vele mogelijkheden, kan inderdaad krachten overbrengen, heeft daarnaast een zeer gunstige zelfsuggestie ten gevolge, waardoor het genezend proces aanmerkelijk verhaast kan worden. Het gevaar is weer, dat men zich alléén aan afstandsgenezing overgeeft en alle medische contróle afwijst. In dergelijke gevallen is zelfbedrog mogelijk met alle gevolgen vandien.

En ten laatste de kwestie van hypnose. Wanneer wij ervan overtuigd zijn, dat een kwaal voor 90% voortspruit uit innerlijke conflicten, dan zullen we met hypnose deze conflicten niet kunnen verdrijven. De hypnose kan nl. nooit het geheel van de persoonlijkheid aantasten, maar kan slechts - en meestal nog tijdelijk - bepaalde bewustzijnswaarden verplaatsen. Wanneer wij dus weten, dat 90% een geestelijke kwestie is, dan zullen wij - zij het aarzelend - moeten overgaan tot een andere vorm van psycho-therapie. Hiervoor zou dus - wanneer men daar de mensen en de tijd voor had - een psychiatrisch onderzoek zijn aan te bevelen, mits voor de patient daaruit niet voortvloeit, dat hij iets bijzonders is. Want anders krijgen we meteen weer een afwijking; men is onder handen van een psiater, men is dus niet normaal; en wie niet normaal is, mag geen normale dingen doen. Dan bouwen ze vanzelf weer een reeks spanningen in het milieu op, die weer .... enz. dus dat acht ik niet zo prettig.

Hypnose is echter zeer goed te gebruiken, wanneer wij te maken hebben met eenzijdige verschijnselen. En dat is - tyisch genoeg - niet zoeer bij directe lichamelijke kwalen als wel bij kwalen, die hoofdzakelijk uit het eigen denkvermogen stammen. Wanneer wij te maken hebben met hoogtevrees, ruimtevrees, zelfs examenvrees en derg. dingen (dus angstprocessen), ofwel onmatige begeerteprocessen, dan kunnen wij er zeker van zijn, dat die door het lichaam slechts ten dele worden veroorzaakt en voortgebracht.

Het voorstellingsvermogen is hier het belangrijks; en we zullen verder zien, dat het gedachtenleven eigenlijk een soort kringloop gaat vormen. Alles wordt afgeleid naar hetzelfde denkspoor; men wordt enigszins mono-maan. Dit kan door hypnose inderdaad goed doorbroken worden en hier kan dus de hypnotische suggestie en behandeling zeer veel doen.

En laatste wat hypnose betreft en hoofdzakelijk psychiatrie: het is erg belangrijk, dat de patient zijn remmingen overwint. Om dus de katar-sus te verkrijgen, die men uiteindelijk zoekt, zal men de patient inderdaad in een toestand moeten brengen, waarin hij een volledige overgave of vertrouwen krijgt t.o.v. degen, tegen wie hij zich uitspreekt. Het gevaar hierbij is, dat indien dat vertrouwen op de normale weg wordt gewonnen, de psychiater of psycholoog een soort vader- of moeder-*imago* wordt met alle onaangename gevolgen, die daarmee weer meestal verbonden zijn. Hier zou dus een beïnvloeding inderdaad zin kunnen hebben. En juist voor dergelijke behandelingen lijkt mij het gebruik van hypnotische en geneesmiddelen zeer aanvaardbaar.

Wat de tranquillisier zelf betreft, die u noemde, heeft deze m.i. wel enig nut; maar ze leidt heel snel tot een overmatig gebruik, een soort gewoontevorming. En deze lijkt mij voor het totale organisme schadelijk, zodat men daarmee wat voorzichtig moet zijn. Hier heeft u over dit punt mijn visie. Ik weet niet of u daarop commentaar wilt geven?

x Ik wilde nog even vragen, hoe u die kosmische krachtoverbrenging eigenlijk ziet. U had het nl. ook nog over het inroepen van een psychiater met alle bezwaren vandien, die u reeds noemde. Maar tenslotte moet het m.i. in gevallen van maagzweer, van dikkedarm-aandoeningen, van ~~asthma~~ asthma, in vele gevallen mogelijk zijn voor de huisarts, die daarvoor belangstelling heeft en die ook de familie-omstandigheden kent. Maar er ontbreekt dus eigenlijk een snellere procedure om een patient tot een geestelijke ontspanning te brengen en eventueel te doen praten. Daar ontbreekt het eigenlijk in de praktijk aan. Het zg. "loswerken", daar doe je vele uren over. Daar doet ook vaak de psychiater vele uren over.

- Ja, zeg maar vele dagen.

x Dus eigenlijk ontbreekt het ons - behalve aan farmacologische mogelijkheden misschien - aan een geestelijke procedure (die weer bepaalde bezwaren zou hebben, als we deze foutief zouden gebruiken), om dus een patient in korte tijd te helpen/ psychisch te beïnvloeden. ~~xxxxxxx~~ En dan wou ik graag het nog even hebben over die kosmische kracht, die kan worden ingeschakeld.

- Ja, kijk eens, "kosmische kracht" is eigenlijk een foutieve uitdrukking. We gebruiken die nu eenmaal, maar het wordt al heel gauw verward met kosmische straling en de rest. Wat wij dus onder kosmische krachten verstaan, dat is in de eerste plaats een reeks van stoffelijke condities. En daartoe behoort o.m. de atmosferische lading. U weet, men heeft t.o.v. de aarde een zeker potentiaal. Uit die verschillen van potentiaal kan kracht worden geput. In de tweede plaats verstaan we daaronder: de beweging van aarde en zonnestelsel in een kosmisch veld, dat wetenschappelijk helaas niet meetbaar is, omdat alles zich daarin bevindt en de geaardheid daarvan eigenaardig genoeg bijna gravitatisch is. Het heeft zeer veel gemeen met het zwaartekrachtsveld en is mede aansprakelijk voor de beweging ~~xxx~~ van bv. sterren en planeten binnen bepaalde banen. Ten derde hebben wij te maken met wat ik zou willen noemen "het levensgevend principe". Ook dit kunnen we ons het best voorstellen als een soort wereldaether. Het is natuurlijk dwaas om over een aether te spreken, want het is geen stof maar iets, wat alles doordringt. Wanneer wij nu van kosmische krachten gebruik willen maken als therapeut, dan lijkt het me, dat we allereerst moeten proberen vast te stellen of we wel te maken hebben met de juiste potentialen. Men voelt in een huis een zekere sfeer aan. Deze behoeft helemaal niet te liggen in de meubilering of in de ligging; maar een huis kan een sfeer hebben. Wanneer u die sfeer aanvoelt, dan voelt u ook soms een zekere dreiging aan, of het ontbreken van iets of een droefgeestigheid. In heel veel gevallen kun je hier al op een heel eenvoudige wijze manipuleren door een patient te verplaatsen, dus in een ander vertrek onder te brengen. Zoek daarvoor een vertrek, dat voor u het meest vreugdige, het meest vredige lijkt. Het hoofd niet het meest zonnige te zijn in de letterlijke zin van het woord. Daarna heeft u meestal reeds een zeer gunstige invloed.

In de tweede plaats: U kunt zelf door uw gedachten, die uiteindelijk ook een werking zijn, kracht concentreren. Wanneer u zich een ogenblik meer met het gevoel dan met de rede op de patient instelt en daarbij een volledige genezingswil hebt, dan is het praktisch 4 tegen 1, dat

deze patient dit inderdaad actief ondergaat. Niet slechts passief maar actief : hij reageert. En deze reactie zullen we zien uitgedrukt in een groter vertrouwen, in een zekere sympathie, maar daarnaast heel vaak in een toenemen van levendigheid. Hebben wij dit tot stand gebracht (dus dit punt is wel belangrijk als zodanig!), dan bestaat voor ons een derde mogelijkheid; en die is zo simpel, dat ik me afvraag, waarom menigen die niet toepast: Wanneer u patienten hebt bezocht en u wilt u concentreren op die patienten stuk voor stuk, dan vraagt dat veel tijd. Maar u hebt met elke patient, met wie u deze band van sympathie hebt kunnen sluiten (ook al was dat maar één keer, zodat u daarna deze niet volledig kon continueren) een persoonlijke binding gekregen. En die persoonlijke binding zal in uw eigen wezen blijven voortbestaan. In mindere mate in de patient, maar in sterke mate in uw eigen wezen. Het u instellen - gewoon het u instellen - op "leven", "vitaliteit", "kracht" of "licht" of hoe u dat ook wilt doen (neem er een voorstelling of een beeld voor) en dit a.h.w. willen doen met al uw patienten, werkt in uzelf alleen een emotie; maar het brengt tevens een eigenaardige werking teweeg van die levenskracht, die nl. aan de hand van deze sympathische bindingen zich gaan ontladen via u naar al, waarmee u contact hebt. U kunt dit niet doen, wanneer een patient u absoluut antipathiek is. Dan kunt u met deze waarden weinig werken. En dan vervalt u in de meer magische kant, die berust op het scheppen van harmonische waarden. Een harmonische waarde scheppen we op het ogenblik, dat we een deel van ons eigen wezen weten achter te laten in een voorwerp, een levend wezen of een persoon. De kwestie van het voorwerp brengt ons heel dicht bij wat bekend is onder de naam "goena-goena", enz. In vele gevallen zijn hiervoor eenvoudige kleine voorwerpen genoeg. Metaal of natuursteen heeft hier de grootste mogelijkheden. Wanneer zo'n voorwerp in de omgeving van uw patient is, vormt het een harmonisch brandpunt, van waaruit u gedachten zoudt kunnen uitstralen. Het is dus, alsof u ter plaatse uw aandacht op de patient richt en deze zal onbewust reageren op deze aandacht. Dit betekent ook weer, dat u het genezend proces op deze wijze vaak aanmerkelijk kunt versnellen. U zult wel eens ontdekt hebben, dat er kwalen zijn, die door aandacht snel genezen en door gebrek aan aandacht snel terugkeren.

Hebben we te maken met absolute overspanning - u haalde een maagzweer aan -, die heel vaak uit innerlijke angst en onrust wordt geboren, dan kan deze techniek ook heel goed gebruikt worden. Nl. wanneer u zelf rustig bent en u denkt een ogenblik aan uw patient, dan wordt deze rust als een bewuste kracht naar de patient uitgestraald. Dit zijn dingen, die u in de ervaring kunt vaststellen, in de praktijk. Het is voor het grootste gedeelte heel oud en het is niet moeilijk in praktijk te brengen. Eventjes trainen; het vraagt enige oefening. Maar hebt u dat regelmatig een paar maanden gedaan, dan merkt u daar direct resultaat van. En u zult dan ook wel in de praktijk bemerken, dat dit inderdaad bruikbaar is. Een wetenschappelijke verklaring kan men hiervoor moeilijk geven, maar het feit blijft bestaan : wij kunnen met die kosmische kracht inwerken op de patient. Ik geloof wel, dat dit een redelijk volledig antwoord is op uw vraag. Als iemand daarover nog iets vragen wil, gaat uw gang. .... Afgedaan?

x Nee. Ik zou nog graag iets willen vragen over die kosmische krachten, die me nog altijd min of meer onduidelijk zijn. Heeft dat uiteindelijk ook iets te maken met statische electriciteit? Het is nl. bekend, dat diverse mensen een hoge statische electriciteit hebben en andereⁿ weer een lage. Mijn vrouw krijgt bv. als ze uit de auto stapt een schok en ik heb er geen last van. En nu is het ook bekend, dat bij hogere barometersstanden, waarbij waarschijnlijk ook een mogelijkheid is tot een sterker opladen van statische electriciteit, het aantal arbeidsongevallen zou stijgen. Heeft dit alles nu verband met die kosmische krachten of zie ik dat helemaal verkeerd en zijn dit volkomen gescheiden dingen?

- Dit zijn gescheiden dingen. De statische electriciteit, die u bedoelt, is nl. de lading, die het lichaam opneemt t.o.v. zijn omgeving. Het door mij genoemde potentiaal t.o.v. de aarde is echter een normaal verloopend potentiaal, dat zich wijzigen kan, maar te allen tijde aanwezig is en zijn invloed dus uitoefent op alle delen van het lichaam. Het betekent in sommige gevallen, dat iemand, die op een 2de étage staat en een aarding heeft bij de voeten, een betrekkelijk hoge stroming ondergaat. Die stroming kan dan inderdaad de vitaliteit iets verminderen, omdat nl. te veel van eigen potentiaal naar de aarde mede afvloeit. Wat u bedoelt met statische electriciteit in het lichaam zelf echter,

heeft weer heel andere resultaten. De statische lading nl. heeft veel gelijkenis met de functionerende kracht, die de reactie in de neuronen veroorzaakt. Het gevolg is dus, dat de reflex niet meer zuiver is. De eigen reflexen worden bij een hogere statische lading van het lichaam minder betrouwbaar. Zodra dit in contact met de omgeving bovendien nog schokken veroorzaakt, is er sprake van een voortdurende afwijking; niet alleen dus van de eigen statische lading, maar ook een afwijking van de zenuwreactie. En het zenuwstelsel kan zich niet zó snel aanpassen; zodanig dat de bewegingen wat onzeker worden en reacties te snel en te driftig dan wel te traag werken. Dat is dus hetgeen u bedoelt.

x Ja. Is het ook mogelijk, dat men ten gevolge van die hogere statische electriciteitslading zich vermoeid voelt, dat men een hypotensie krijgt, dat men algemeen lichamenlijk in een toestand gaat verkeren van - wat men noemt - zenuwzinking, moeilijker tegen levensomstandigheden op kunnen, enz., gauw vermoeid zijn psychisch en fysiek? want ik heb ergens iets gelezen van een collegag die bezig is dit terrein te bestuderen. Die probeert dergelijke patienten te genezen door ze in een veld te brengen, waarin ze ontlast worden van die statische electriciteit door hen daar in enige tijd te laten verkeren.

- Ja, wat u hier zegt is allemaal heel aardig en interessant, maar daar zou ik alleen dit op willen zeggen: Op het ogenblik, dat een gewone zenuwreactie meer dan normaal kracht vraagt (en dat is dus bij een hogere statische lading van het lichaam inderdaad het geval), zal meer kracht moeten worden geproduceerd. Er wordt een zekere electriciteit opgewekt door de dwarsgestreepte spieren, hoofdzakelijk door het hart. Deze krijgen dus een zwaardere taak. Er ontstaat dus al direct een zekere spierversmoedheid.. Maar ook elk denkproces en elk reactieproces via de hersenen, zelfs de zuivere automatismen, vergen een grotere hoeveelheid kracht. Daardoor ontstaat een gevoel van leegte; niet direct van uitputting maar van leegte. Die leegte moet verklaard worden en men "zegt", dat men vermoeid is. Helemaal juist is dat natuurlijk niet, Er is wel van vermoeidheid sprake, maar zeker niet in die mate. Daardoor ontstaat een onrust over het eigen ik en het eigen lichaam. En daardoor krijgt men die hoge spanning, waar juist die onrust onder deze ongunstige conditie weer grotere activiteit van de hersens veroorzaakt. Dit is een cumulatief proces. En wat Dessauer en nog enkele anderen willen doen, nl. de mens brengen in een veld, waardoor afvloeiing van electriciteit mogelijk wordt, dat kan goed zijn, maar in 9 van de 10 gevallen is het niet de meest juiste oplossing. De meest juiste oplossing van het geval is: constateren wat voor kleding die patient draagt. In 9 van de 10 gevallen zal blijken, dat hij kleding draagt, die door wrijving statische electriciteit op de huid veroorzaakt en daardoor de statische lading steeds onnodig vergroot. want waar het organisme zijn eigen gemiddelde lading heeft, is deze zonder meer onschadelijk, omdat het hele organisme daaraan is aangepast.

x Ja, maar nu kom ik toch even in protest, want onze kat heeft er ook last van. Vooral op zomerdagen loopt hij de tuin in en gaat hij zich omrollen in de aarde. Die heeft blijkbaar zelf het gevoel wat hij er aan doen moet door te proberen zich te aarden en zich te ontladen.

- Dat is niet helemaal juist. Wanneer uw kat zich rolt, dan doet ze dit in hoofdzaak niet om electriciteit te ontladen, maar omdat ze een ondraaglijke jeuk op haar huid heeft. M.a.w. een kat kan onder omstandigheden, wanneer zij een zekere statische lading heeft, maar ook wanneer zij voor haar doen het te warm heeft en transpireert, een afscheiding veroorzaken. En door die afscheiding gaat zij zich wentelen. Wij zien dat trouwens bij heel veel dieren en niet alleen bij de kat. Er zijn dieren, die zich in zand gaan baden; denk aan de vogels met hun zandbad. Wij zien dieren, die zich met modder spuiten. Wij kennen de bekende schuurverschijnselen; denkt u aan het varken, dat zich heerlijk staat te schrobben langs een plank. Dit dier reageert daar zuiver automatisch op een gevoelsrikket vanuit de huid en niet op statische electriciteit alleen. Wanneer u nu wilt controleren of hetgeen ik gezegd heb juist is of niet, dan moet u die kat eens met een kam blijven strelen, totdat de haren knetteren. Hierdoor is ook inderdaad een oplading ontstaan. Leg uw poes dan rustig neer op een tamelijk isolerend vlak en kijk wat ze doet. In 9 van de 10 gevallen zal ze zich niet gaan rollen, maar ze gaat zich wassen. Maar ik zou haast zeggen: terug naar het onderwerp.

x Dat praten over kosmische krachten brengt me onwillekeurig op het gebied van de astrologie in dienst van de geneeskunde. Ik heb daar nogal wat het een en ander aan gedaan en ik heb wel eens de indruk gekregen, dat het effect, dat een magnetiseur sorteert, wel eens afhankelijk is van

het verband tussen de horoscopen van de twee. Dat heel veel gevallen, waarin succes uitblijft of waarin succes verkregen wordt, misse ien daaraan zou zijn toe te schrijven, dat deze mensen al dan niet astrologisch harmonieren. Het is natuurlijk heel moeilijk om een goede astroloog te vinden, omdat er op dit gebied vreselijk veel humbug is. Maar moedigt u eigenlijk de studie van de astrologie aan om dieper in deze problemen door te dringen? Of ziet u daar minder heil in?

- Tja, astrologie is een heel eigenaardige wetenschap, nl. een wetenschap, die in haar huidige vorm op volkomen valse premissen is gebouwd. Zelfs de stand van sterren en planeten, die men aanneemt in de astrologische tabellen, is niet helemaal juist. Maar daarnaast blijkt ook, dat de astrologie wel in staat is - ondanks al deze schijnbare onzinnigheden - te berekenen welke invloeden ongeveer tijdens de prenatale periode hebben kunnen heersen. Want dat is het nl. wat wij doen. De geboorte-horoscoop is niet alleen het moment van de geboorte nemen (ofchoon we dat natuurlijk wel gebruiken), maar in feite berekenen we (langs volkomen foutieve weg) de invloeden, die in de afgelopen periode zijn opgetreden. En daardoor zijn we dan in staat om een zekere reeks van voorkeurswaarden aan te geven. Dus de sterke en de zwakke punten. We zijn verder in staat om de vatbaarheid aan te geven. Dit staat direct in verband met verschillen in het kosmische veld, dat geef ik gaarne u toe. Het is nl. de wijze, waarop de aarde zich bevindt t.o.v. enkele sterrenniveaus plus haar eigen sterrenniveau op haar baan. Dus in hoeverre de zon daar invloed heeft en minder, welke brekingen er optreden, welke veranderingen en verschuivingen er optreden. Daardoor krijgen we ook in elke periode een nieuw mensstype. Dat wordt er ook door veroorzaakt. De geboortehoroscoop kan dus inderdaad zeer belangrijk zijn. Ze geeft ons bepaalde zwakke punten aan en kan ons verder aangeven de periodiciteit, waarmee bepaalde zwakteverschijnselen optreden. Dus dat is zuiver als geneesmiddel. Als gevolg meen ik dan ook, dat we de horoscopia zeker niet mogen ontmoedigen. Maar het lijkt me dwaas om nu predicties over een geval of zelfs een diagnose vast te stellen "aan de hand" van een reeks astrologische waarnemingen. Ik geloof eerder, dat we ze kunnen gebruiken als correctie, als aanvulling, als een punt, waarop onze aandacht mede gericht moet zijn. En dan zou de geneesheer, die er gebruik van maakt, heel vaak ontdekken, dat schijnbaar secundaire symptomen van een zieke de primaire ziekteoorzaak weergeven, terwijl de schijnbaar primaire symptomen in feite een begeleidingsverschijnsel zijn van een tweede kwaaltje, dat niet zo belangrijk is. Het komt heel vaak voor, dat er een onderliggend ziektebeeld is. En daar kan dan heel vaak de geboortehoroscoop en enige kennis van de werking van planeten, enz. ons inderdaad helpen. Zij geeft ons een vingerwijzing, hoe we nog verder moeten zoeken. Daar acht ik haar zeer belangrijk. Commentaar?

Nu is er nog een vraag over en dat is de functie van de pijn. Onze vriend hier wilde nl. weten, of dat in verband kan worden gebracht met de werking van strychnine op het zenuwstelsel.

x Niet precies.

- Vergelijkenderwijs? Laten we dit stellen: De pijn is voor de mens niet de aanduiding van een afwijking in het proces van het lichaam, maar is het gevolg van een afwijking van de gewoonte-processen in het lichaam. D.w.z. waar ook binnen de weefsels, in het zenuwstelsel of elders, een afwijking ontstaat, die tegen de gewoonte van het lichaam ingaat, ontstaat pijn. Deze pijn gaat nooit bijzonder ver. De eigenlijke pijnprikkel kan betrekkelijk hoog zijn, vooral wanneer het direct het zenuwstelsel betreft; maar in 9 van de 10 gevallen zal de werkelijke intensiteit mede ontleend worden aan het gedachtenproces. Dus we hebben bij pijn eigenlijk te maken met een feed-back, nietwaar? Er is een pijnprikkel; deze wordt overdacht; door de aandacht richt men zich scherp op de pijn en sluit meer dingen uit, tot de pijn het enige overheersende wordt in het al. De pijn heeft dus in zekere zin een waarschuwende functie. Daarnaast geeft ze ons echter ook heel vaak aan, hoe het zenuwstelsel op een bepaald iets reageert. U kent het bekende "sympathische" pijnverschijnsel, waarbij de kwaal op een heel andere plaats kan zetelen. De acu-punctuur van de Chinezen is op dit principe gebaseerd. Men kan vanaf een bepaald punt van het zenuwstelsel een reactie veroorzaken in een ander deel van het lichaam. Ik geloof, dat de functie van de pijn voor de mens lichamenlijk alleen in zoverre belangrijk is, dat zij indicatie geeft van fouten. Zij geeft aan, waar boven de gewoonte een overbelasting is ontstaan. Ze wijst ons verder ook aan, in hoeverre ook nog levensvatbaarheid bestaat. Want op het ogenblik dat de kwaal zelve te groot wordt, zal de pijnprikkel optreden als een schakelaar. Hij schakelt een bepaald deel

van het circuit van de hersenen uit; en de functies, die daarin verder plaatsvinden, zullen in vele gevallen gematigder zijn, dan aan de hand van de pijn zelve redelijk zou mogen worden geacht. Het gevolg is, dat geen maximaal onttrekken van energie, enz. enz. (bouwstoffen ook) aan andere delen van het lichaam plaatsvindt, waardoor een te snelle en m.i. te volledige ontkrachting zou optreden. Pijn heeft dus ook nog de taak om op een gegeven ogenblik bewustzijn a.h.w. weg te dringen en het zuiver automatische over te laten nemen met tevens een beperking van de krachten, die het lichaam wijdt aan de plaats, waar de pijn optreedt, het zieke lichaamsdeel, enz.

Daarbij mag verder nog worden gesteld, dat de pijnprikkel meestal niet op de voorgrond treedt door zijn buitengewone hevigheid. Dat gebeurt maar een enkele keer. Bv. een tandarts, die een zenuw raakt, geeft inderdaad een behoorlijke pijnprikkel. Maar de verrassing, die deze pijnprikkel met zich brengt, is het ergst. Dat is eigenlijk veel erger dan de pijnprikkel zelf. Dus het element, dat daarin ligt, is m.i. ook wel een beetje een kwestie van beheersing. En nu zeg ik het even geestelijk: Ik geloof, dat de pijn voor de mens de stimulans is tot beheersing van zijn lichaam, indien hij althans zuiver beseft wat de pijn is. Want de mens, die zijn wil volledig weet te richten, kan het grootste gedeelte van de onbewuste levensprocessen bewust maken, bewust dirigeren; hij kan bewust de verdeling der functies bepalen en kan o.m. de verbrandingsprocessen in het eigen lichaam opvoeren of verminderen. Dus hij kan bv. zijn krachten omzetten in warmte (een ideale vernageringskuur!); of hij kan zijn krachten zelfs sterk conserveren door het hele metabolisme praktisch tot rust te brengen.

Wij beschouwen - en beschouwen nog wel - de kwestie van pijn en pijnbeheersing als iets, wat de mens kan brengen tot meesterschap over zijn lichaam. Nu is dat op het ogenblik nog heel erg moeilijk, maar voor zover ik kan nagaan is er thans in de wereld sprake van een typische psychologische verandering, die ook fysiologische gevolgen heeft. Wij zien dat op het ogenblik hoofdzakelijk in een vaak wat onverwachte verandering van mentaliteit, het optreden van verschijnselen, die - sociaal gezien - minder aangenaam zijn. Maar mijn mening is toch wel, dat hierdoor eigenlijk een totale prikkeling plaats vindt, die het lichaam van de komende tijd (en nu denk ik vooral aan de komende geslachten) door overbrenging van intersomatische en exosomatische impulsen in staat stelt tot een veel groter aanpassingsvermogen dan op het ogenblik reeds bestaat; niet alleen maar t.o.v. milieu maar ook t.o.v. eigen behoeften. En ik denk, dat veel van de zenuwpijnen en zenuwverschijnselen, die buitenmatig sterk in de laatste periode optreden, eigenlijk mede een verschijnsel zijn van deze gevoeligheid, die in het wordend organisme een correctie kan betekenen van bepaalde lichamelijke functies en de beheersbaarheid van lichamelijke functies aanmerkelijk kan vergroten. Dit is een speculatie. Ik denk het; ik weet het ook niet zeker. Wat hebben we hierover nog meer te zeggen?

x Ik neem als voorbeeld iemand met een slecht functionerende galblaas. Dat geeft reflexogene pijn onder het schouderblad of tussen de schouderbladen en het geeft hier een bepaalde zone van overgevoeligheid weer. Daar zouden wij dus een anatomische basis voor ten grondslag zien. D.w.z. dat het ...?....zenuwstelsel en het sensibele zenuwstelsel ergens dusdanig dicht bij elkaar komen te liggen, dat er een zeker relais is.

- Dat is niet helemaal zuiver. Maar gaat u verder.

x Dan zou ik willen vragen, hoe deze gedachtengang dan wel zuiver moet zijn. En verder wilde ik weten: Is er dan een bepaalde pijn, die in zekere zin de rest van het lichaam rent en daardoor de energie trekt naar de pijnplaats of andersom? Die uitleg begreep ik niet goed.

- Ja, ik vrees, dat ik hier even lijd onder de onvolledigheid van mijn uitdrakkingsmogelijkheden. Allereerst de kwestie van die sympathische pijnen, sympathogene pijnverschijnselen. Hier is in vele gevallen niet alleen sprake van een directe werking van het zenuwstelsel (een reflex van het zenuwstelsel), maar we kunnen ook nog te maken hebben met een inductie-verschijnsel. Het is nl. zo, dat bepaalde functies ongeveer gelijk liggen. Laten we eens een voorbeeld nemen: Ik heb een spier A. en een spier B. Ze hebben ongeveer een gelijke werking en wat het zenuwstelsel betreft een ongeveer gelijke indeling. Dan zal een ontsteking in spier A. een reflex in spier B. kunnen produceren, zelfs wanneer er geen directe verbinding is. (Dus het zou via de kleine hersenen kunnen gaan.) Dan ontstaat verder het eigenaardige verschijnsel, dat de pijn in B. (in het gezonde weefsel dus) aanmerkelijk groter is dan in A., zodat het pijngevoel in A. onderdrukt wordt. U zoudt dus inderdaad aan de hand van het daarentrent gekende zeer veel kunnen doen.

Nu sprak ik daareven van acu-... (het is niet duidelijk wat het is)

de zilveren en gouden naalden. Iegenwoordig zijn het ook al de vochtige staafjes met lichte elektrische stoten. Deze acu-punctuur berust op het gebruikmaken van een reeks van zenuwknoppunten. Men komt menen ik tot ruim 140 knoppunten. Daarbij heeft men a.h.w. alle reflexen opgevangen in het lichaam en wel speciaal daar, waar het zenuwstelsel - en bij voorkeur een kruising van zenuw of hoofdzenuw - een deel van het weefsel en de kleinere, minder belangrijke zenuwen kan beïnvloeden. Daarop heb ik dus eigenlijk gevoeld.

Laat ik die sympathogene pijnen (die sympathische pijnverschijnselen) heel eenvoudig zo stellen: zij kunnen ontstaan door directe verbinding van het zenuwstelsel, maar ook door ongeveer gelijklopende zenuwstrengen, ongeacht of er al dan niet een directe verbinding bestaat. U zou dit een induceren van pijn kunnen noemen. En hierbij speelt zelfs het gedachtenproces ook vaak een rol, omdat de gevoelde pijn op een punt, waar geen kwaal is, soms zozeer de aandacht trekt, dat andere pijnen onderdrukt worden. Wat was nu ook weer de volgende kwestie?

x Die kwestie van de energie-onttrekking. U zei: pijn rent in het lichaam. - Het is zo: Pijn kunt u zien als een alarmsignaal. Dat signaal kan o.m. aderverwijding of -vernauwing veroorzaken. In de tweede plaats kan een verhoging van temperatuur het gevolg zijn. Deze kan dan weer bv. afbraak en opbouw versnellen. Voever van afweerlichaampjes, opbouw van afweerstoffen kan daardoor sterk worden gestimuleerd. In een dergelijk geval echter geschiedt dat ten koste van de totale kracht. Er is dus niet sprake van een winnen van een extra kracht-reserve maar een uitputten van de bestaande kracht-reserve. In dit geval onttrekt de pijn dus kracht. Maar wanneer ze nu té groot wordt, kunnen we daaruit bewusteloosheid maar ook gevoelloosheid krijgen.

In het geval van bewusteloosheid wordt het proces aanmerkelijk afgeremd. Omdat de bewuste pijnprikkel er niet meer is, vindt dus het hele proces van afweer, het vormen van antibody, enz. veel trager plaats. In het tweede geval (de gevoelloosheid) krijgen we weer met hetzelfde te maken. Ook hier wordt niet meer voldoende of niet meer zoveel kracht - ten koste van het hele organisme - ter beschikking gesteld. En dat kan o.m. ook inhouden, dat bepaalde hormoon-afscheidingsen, die door pijn overmatig sterk kunnen worden, weer langzaam tot normaal terugkeren. Dat stoffen, die een te sterke stimulans zouden betekenen voor het ~~lekker~~ organisme, dus weer tot normaal terugkomen. Het nadeel is natuurlijk, dat het genezingsproces en het afweerproces in de ledematen niet zo sterk voortgaat als wenselijk zou zijn, zodat bv. infectie zich verder zou kunnen uitbreiden, enz. Ik hoop, dat ik daarmee mijn denkbeeld enigszins duidelijk heb gemaakt.

x U komt tamelijk dicht bij de hibernatie, de kunstmatige winterslaap. Is wat u bedoelt ongeveer hetzelfde als "op een laag pitje laten branden" van het organisme?

- Nee, dat is toch niet zuiver vergelijkbaar. Bij de winterslaap hebben we te maken met een algehele terugval van functies over het gehele lichaam. Waar de bewusteloosheid door pijn meestal niet zo blijvend of zo lang is, zal er geen sprake zijn van het teruglopen tot het minimum bij de levensfuncties. Dus daar is geen volledige vergelijking te treffen. Nee, weet u waar het 't meest aan doet denken? Aan de proeven, die ze laatst hebben genomen met het diepvriezen van muizen. Dus: eventjes plotseling de activiteit wegnemen door die enorme kou en voordat de lichaamsvochten kunnen kristalliseren de zaak afsluiten. Waarna inderdaad de ontdooing weer mogelijk wordt. Op deze wijze wordt nl. ook de totale zenuwwerking even doodgeslagen, zodat een absolute gevoelloosheid ontstaat. En dat heeft met hibernatie weer weinig te maken. Het zou event. nog te maken kunnen hebben - op den duur - met het doen voortleven van belangrijke mensen. Wanneer bv. iemand een uitvinding heeft gedaan, maar de materialen daarvoor zijn er nog niet, dan gaat hij rustig een tijdje in diepvries, tot die materialen er wel zijn? Het klinkt misschien vreemder dan het is. En hetzelfde zou ik me kunnen voorstellen, wanneer bv. ruimtevaart werkelijkheid wordt; dus dat men door middel van een dergelijk proces het lichaam tot een absolute ongevoeligheid brengt en alle levensprocessen tot het uiterste minimum reduceert, waardoor de levensenergie bewaard blijft en in verhouding een langere levensduur mogelijk is. Het is inderdaad een interessant punt.

De kwestie van hibernatie berust zuiver op de reactie van hormonen, de werking dus van hormonen in het lichaam. De afscheidingsen veranderen aan de hand van buitenstaande omstandigheden. En nu blijkt zelfs bij sommige dieren bv., dat die winterslaap eigenlijk veroorzaakt kan worden alleen door voeding. Klaarblijkelijk is het dus mogelijk, dat - ongeacht

de temperatuur en de weersomstandigheden - winterslaap ook veroorzaakt kan worden alleen door het gebruiken van sommige bessen bv. Dat is een keer voorgekomen met beren, die normalerwijze tegen de sneeuwval of na de eerste sneeuwval pas gaan slapen. Maar in een jaar, dat er overvloedig bessen waren en men dus zou verwachten, dat die dieren langer zouden blijven lopen en wakker zouden blijven, bleken ze in een bepaald gebied sneller in hun winterslaap te gaan. Heeft u nog andere vragen?

x Hoe komt het, dat bij de conditionering van het bewuste in de zin van Pawlow, bij vele mensen zulke doorslaande resultaten geboekt kunnen worden? Zowel psychisch als somatisch. Als men bij gebruik van deze methode de lust neemt als voorwaarde om voorstellingsinhouden in een toestand van diepere ontspanning in te griffen, zijn er dan buiten de bestaande methoden andere en meer effectieve methoden en niet-schadelijke medicijnen om te gebruiken bij die patienten, die niet in staat zijn op het verlangde moment tot die ontspanning te komen?

xx Mag ik daar iets aan toevoegen? Zoals bv. in gevallen van agressie?

x Ik bedoel het hier eigenlijk uit een algemeen psychologisch oogpunt.

- Uit de gedachten gezien: dus vanuit het ogenblik, dat een innerlijke spanning ontstaat, maar men het feitelijke probleem niet kan benaderen, doordat de patient vlucht in een zeker wantrouwen en een zeker verzet. Ik meen, dat we het zo juist kunnen zien?

x Nee, dat is niet de bedoeling. Het gaat hier om de hele conditionele reflexgeschiedenis van Pawlow, die dan eigenlijk in een iets veranderde vorm door Sprter naar Amerika gebracht werd en daar opgang maakt. O.a. de man, die dat propageert: Hon. Hart in Harvard. Dit is eigenlijk in het algemeen om te komen tot een toestand van total relaxation, ~~maximaal~~ dat dit is de "selfconditioning" of de conditionering van een ander. Dat lijkt zeer veel op dingen oproepen en versterken, event. voorstellingsinhouden aan die persoon toevoegen. Dit bij nerveuzen, enz.

- Ja, ik zit er over te denken, dat deze methode helaas ook wel eens wat minder gewetensvol wordt gebruikt. Want wat u hier eigenlijk zegt over iets toevoegen aan de persoonlijkheid, dan komen we al heel dicht aan het veranderen van de persoonlijkheid. Daarmee hebben ze ook wel proeven genomen, zoals u weet.

x Ja, dat weet ik. Het hangt er van af wie ze gebruikt, door wie ze gebruikt worden en waarvoor ze worden toegepast.

- Dat ben ik met u eens. In het kort dus dit: mijns inziens is het beste middel om dit te verkrijgen inderdaad het zoeken van de primaire beweegredes. Deze kan over het algemeen in hypnose en somnabule slaap het best worden afgelezen. Heeft men deze primaire beweegredes van het eigen wezen nl. gevonden, dan kan men door zich daarop te richten en deze te associëren met de begeerde toestanden of waarden, deze zeer snel aan de persoonlijkheid toevoegen. Wanneer wij op een gegeven moment het grondmotief hebben - het behoeft lang niet altijd een algemeen lustmotief of angstmotief te zijn; het kan elk willekeurig motief zijn, dat in het leven een hoofdrol speelt - dan kunnen we alleen door dit voortdurend te associëren met iets, wat normaal in het leven belangrijk wordt geacht (en we kunnen daarbij hypnose gebruiken en daarnaast alle scholingsgebruiken en alle suggestie), die nieuwe impulsen a.h.w. va thechten. Dat lijkt me de kortste en eenvoudigste weg. Ik moet er overigens bij zeggen, dat ik voor deze methode van werken-van-buiten-af weinig voel en dat ik meen, dat we beter kunnen overgaan tot wat u noemt "auto-relaxation"; het zelf ontspannen volgens de systemen, zoals we dat ook bij yoga leren, waarbij de persoon zelf, bewust en door een zekere scholing, gesteund door zijn omgeving, komt tot een beheersen van zichzelf (een beperkte beheersing), de vrijheid gewint om in zichzelf bepaalde toestanden en emoties op te wekken en zo zeker (indien degenen, die hem die scholing geeft, daarop de aandacht vestigt) ook in staat zal zijn daarmee de door hem begeerde eigenschappen eruit te verwerven. Als een zelfwerkzaamheid acht ik dat waardevol. Zodra het als een therapie van buitenaf wordt opgelegd, vraag ik me af, of dit inderdaad geestelijk - en zelfs ook ten dele stoffelijk - wel steek houdt. Bij wijze van spreken: je kunt er een aardig resultaat mee krijgen, maar je neemt een groot deel van de persoonlijkheid weg.

x Dat is toch heel iets anders?

- Ja, dat weet ik, maar ik vergelijk. En dat is hier ook. Wanneer men de persoonlijkheid gaat veranderen door er - wat wij menen dat er bij hoort - aan toe te voegen, dan kunnen we bv. een genezing bewerkstelligen, we kunnen rust bewerkstelligen; maar wat we niet kunnen doen is: zorgen dat die mens ook als persoonlijkheid innerlijk een evenwichtigheid behoudt. We kunnen dus niet a.h.w. zijn "zieleleven", dat diepe leven, mede aanpassen.

x Dus met andere woorden .....

- Ja, we kunnen niet de hele persoonlijkheid interesseren. Dat is juist de moeilijkheid.

x Wat denkt u in dit verband over de autogene training? (Wegens door elkaar gepraat de rest onverstaaanbaar.)

- Het zijn allemaal oude principen. Maar volgens mij is elk systeem goed - ongeacht welk - waarbij de zelfwerkzaamheid van de patient belangrijk is; en waarbij het proces niet van buitenaf wordt opgelegd, maar de patient een zekere vrijheid krijgt om op zijn eigen wijze het begeerde te bereiken en voor zich te vormen. Want hier gaat het van de persoonlijkheid zelf uit en zal automatisch datgene vermeden worden, wat voor de patient als geheel schadelijk is, hetzij geestelijk of stoffelijk. Dat wordt vermeden. We krijgen zo een juiste aanpassing. Wordt de aanpassing echter van buitenaf geleid (en dan gaan we terug naar Pawlow), dan krijgen we wel de begeerde reacties, maar wat we niet krijgen is het harmonisch wezen. En volgens mij is het voor de mens bovenal belangrijk, dat hij harmonisch is. Zodra we te maken hebben met innerlijke evenwichtigheid, kan praktisch elke schok verdragen worden; dan is het mogelijk uit deze harmonie elk ziekteverschijnsel te beperken of althans de gevolgen voor een zeer groot deel te overwinnen; dan is het mogelijk in de maatschappij als een goed en redelijk mens te leven en voor de medemens in plaats van een belasting een kracht te zijn. Ik denk hierbij waarschijnlijk weer verder dan zuiver de kwestie van de therapie en de genezing en de scholing op zich alleen. Ik hoop, dat u met dit antwoord genoeg neemt. (Uitvoerig door elkaar gepraat).

x Is het uw mening of is het de algemene mening van uw collegae, dat de moderne psychiatrie en psychologie dus het meest gebaat zou zijn met het zoeken naar een in een moderne bewoording brengen van de yoga-methodiek - handelbaarder misschien en meer aangepast aan ons westers denken en zijn? Meer dan op de Russische ingeslagen weg van de methode van Pawlow?

- Ja, als u alle psychologie daaronder wilt verstaan; maar ze omvat nog wel wat meer. ... (door elkaar gepraat).

Mag ik kort mijn mening kenbaar maken? Mijn mening is deze: De taak van de moderne psychiatrie is op het ogenblik nog té zeer: het individu van zichzelf te "verlossen". Deze taak kan ze nooit volledig vervullen, omdat ze daarvoor een veel te grote werkkraft nodig heeft. Ze kan dat nooit volbrengen. Ze kan het slechts incidenteel doen, maar niet voor de mensheid. Maar de psychiatrie, die tot een begrip komt van die innerlijke mens en wat zich daarin kan afspelen, kan inderdaad reeksen van leefregels opstellen en a.h.w. een zekere propaganda maken; en verder bepaalde studies, bepaalde methoden voorschrijven aan patienten, waarmee deze gebaat zullen zijn. En het lijkt mij, dat o.a. het gebruik van bepaalde yoga-methoden (maar dan alleen de Hatha-yoga) inderdaad wel - met zeer veel variaties - aan te bevelen zou zijn, aangepast aan de mens. Daarnaast zou ik echter ook graag willen zien, dat de psychiater leert hoe de suggestie - die op het ogenblik zo vaak wordt misbruikt vooral-lerhand doeleinden - ook te gebruiken is om niet alleen een éénling maar om vele mensen te brengen tot een meer gezonde reactie, tot zelfwerkzaamheid en bovenal: tot een zich voortdurend aansprakelijk gevoelen. M.i. komt een zeer groot gedeelte van de zg. psychiatrische gevallen nu voort uit een vlucht voor verantwoordelijkheid en deze wordt geboren uit een weigering om verantwoording te dragen. Het toevallig op zich nemen van een verantwoordelijkheid zonder deze te beseffen, veroorzaakt de vlucht. De vlucht brengt ons dan alle ziekteverschijnselen en wat daar verder uit voortkomt.

Ik hoop, dat deze mening voldoende is. Wilt u daar verder over discussieren, dan kunt u dat ev. nog met mijn opvolger doen. En dan hoop ik, dat u - ondanks de beperkingen, waardoor ik een paar keer gehinderd werd - in ieder geval mijn visies en antwoorden vruchtbaar en interessant genoeg hebt geacht om daarover uw aandacht nog eens te laten gaan. Van mijn kant dank ik u zeker voor de prettige gespreksfeer waarin we hier zo gezamenlijk even hebben mogen babbelen. Ik wens u verder een zeer vruchtbare en ook genoeglijke avond toe.

Goedenavond vrienden.

Ik heb daar zo'n paar discussies gehoord, die bijna op het magische afkopen. Ik heb daar een uiteenzetting gehoord zoeven, dat het leek of daar een stel oude Brahmaanse magiërs aan het woord waren. Die hadden allemaal dezelfde methoden. Maar laat ik u daarmee verder niet ophouden. Laten we eens kijken, waarmee u wilt verdergaan. Noemt u maar een punt, waarmee u wilt starten.

x We willen u graag een vraag stellen, die zuiver medisch is en wel over het kankervraagstuk. Zoudt u zo vriendelijk willen zijn een uiteenzetting te geven over de oorzakelijkheid van de ongeremde en ongecoördineerde celgroei bij de neoclasmata en het verschil in groeisnelheid tussen de primaire en secundaire - de zg. metastatische - tumoren? Bv. hoe komt het, dat long-metastasen zo langzaam groeien? Mogen we hier spreken van ensimatische disharmonieën? Wilt u - op basis van uw uiteenzetting - therapeutische aanwijzingen geven; event. opdracht voor onderzoek? En dan willen we u ook vragen, of uw aanwijzingen de chirurgische en radiologische gangbare therapieën event. zouden kunnen doorkruisen.

- Ja, ik geloof, dat ik voorlopig wel even weet, waarmee ik bezig ben. (In verband met de tijd moet ik kort zijn.) Kijk eens, kanker is - zoals u bekend is - een weefselzwakte. O.m. kan het zelfs een virus zijn, die in het bloed binnendringt en de oxygenatie van de cel belangrijk benadeelt. Wij krijgen dus de kwestie van zuurstof-tekort. En waar zuurstof-tekort ontstaat, kunnen twee dingen gebeuren; de cel kan sterven; maar ze kan ook proberen van haar burens a.h.w. te stelen. D.w.z. ze onttrekt krachten aan de haar omringende cellen en wordt daardoor tot een soort roofcel. Zij gaat nu groeien en doet dit betrekkelijk snel, wanneer ze zich in een weefsel bevindt, dat zuurstof-arm is. D.w.z. wanneer de omgevende cellen niet voldoende voedsel hebben en niet voldoende levenskracht hebben, dan zal de kanker cel in de eerste plaats snel groter worden en in de tweede plaats zal ze sneller uitzaaien.

Wanneer we daarentegen te maken hebben met een kankerweefsel (dus met een woekerend weefsel), dat zich bevindt in weefsels, die zelf gemakkelijk zuurstof opnemen, waarbij een regelmatige doorbloeding tot stand komt, dan zullen we in 9 van de 10 gevallen zien, dat dat trager gaat. En wel om de doodeenvoudige reden, dat de cel niet woekert alleen door haar aardverandering.. Door de zuurstofnood wordt de celkern aanmerkelijk gewijzigd. Maar die wijziging is niet zó groot, dat ze - wanneer ze aan haar behoeften kan voldoen - die wijziging zonder meer voortzet. Dus dat is een proces, dat volledig afhankelijk is van armoede-verschijnselen. Wanneer die armoede-verschijnselen groot genoeg zijn, krijgen we woekering en daarbij valt nog verder op, dat die cel op een gegeven ogenblik een zekere omvang heeft bereikt. Dan krijgen we een soort celdeling en keren daarmee eigenlijk terug naar het eerste principe, dat we in de wereldzeeën hebben gezien.. Daar hebben we nl. ook dergelijke cellen gezien, die zich voeden met levende materie - jagers dus - en die in hun celdeling ook hetzelfde eigenaardige verschijnsel vertoonden, nl. dat ze zich in ongelijkmatig grote cellen weten te scheiden. Dat komt ook bij de kanker voor.

Dan valt verder op, dat de kanker nooit zal aanvallen, waar een volledig levenskrachtig weefsel is. Zij kan het alleen daar doen, waar de cel zelf niet voldoende sterk is om haar af te wijzen. Zo komt ze dus tot de vorming bv. van een betrekkelijk groot gewelgebied, maar zal op een gegeven ogenblik dit niet kunnen uitbreiden. Wanneer nu verder een uitzaaien moeilijk is - er zijn dus geen weefsels, waar het gemakkelijk naar toe kan gaan - dan krijgt men te maken met de inkapseling. Je kunt dat vaak zien op foto's. Dan is er nl. rond de eigenlijke kankerhaard een vlak, dat een beetje .... ja, het is net of het een beetje dood is, wazig, een soort stralenkrans haast. Dat is nu die levenskracht, die onttrokken is.

Ja, wat je daar als therapie aan moet doen? In de eerste plaats moet ik vaststellen: Ofschoon praktisch alle gevallen van kanker tot inkapseling zouden kunnen worden gedwongen door het toevoegen van voldoende levenskracht enz., is de mens over het algemeen niet in staat die levenskracht zó snel toe te voegen, dat die daardoor de woekering tegenhoudt. Zodra een woekering werkelijk gevaarlijk dreigt te worden of té ver dreigt te gaan met uitzaaingen, zullen we chirurgisch moeten ingrijpen.

Met bestralingen werken kan onder omstandigheden heel aardig zijn, maar we moeten niet vergeten, dat - zelfs al hebben we het brandpunt dus alleen in de cel en wijzen we voortdurend de straling door die a.h.w. te verspreiden over de omringende lichaamsdelen - ook in het omringende weefsel een zekere beschadiging kan optreden. En dat zou kunnen inhouden, dat we de kankerhaard a.h.w. uitbranden, maar gelijktijdig een veel grotere vatbaarheid veroorzaken in de omringende weefsels. En dan zijn we net zo ver.

De juiste therapie? Ja, wanneer we het snel genoeg kunnen herkennen, dan is daar meestal wel iets tegen te doen. U hebt gevraagd: Hangt het samen met enzymen? Tot op zekere hoogte. Dat wil dus zeggen, dat wij met bepaalde enzymen zouden kunnen gaan werken om die kanker tegen te gaan. Bv. met injecties. We zouden zelfs in staat zijn het te bestrijden met de zg. Friesst-therapie, die in enkele gevallen, wanneer het nog niet te ver gevorderd is, inderdaad wat resultaten boekt. De meest interessante manier - van onze kant uit gezien - dat is eigenlijk: "Mind is above matter", de geest staat boven de materie.

Op het ogenblik, dat het gehele wezen van de mens kan worden ingeschakeld - en dus niet slechts zijn stoffelijk wezen of zijn bewustzijn - zou deze mens in staat zijn een dergelijke woekerende cel in te sluiten en met alle voeding a.h.w. af te sluiten. Wij kunnen dan te maken krijgen met iets, dat bijna kalkachtig is. Het lijkt op een soort verkalking, die even in het weefsel ontstaat, een korrel. En die korrel kan dan door het lichaam worden opgelost. In zo'n geval zou dus de kanker voorgoed verdwenen zijn. Ze wordt met de rest van die stof eenvoudig uitgescheiden. Maar om die mens nu zover te krijgen, dat hij inderdaad van al die geestelijke krachten gebruik maakt, dat is een heel moeilijke taak.

In de eerste plaats bestaat er op het ogenblik een heel grote kankervrees. Als er tegenwoordig iemand een blaas op zijn vinger heeft, dan vraagt hij al of het huidkanker is. Op den duur wordt dat gewoon een zenuwziekte. De mensen komen zo ver, dat als ze een beetje hartklopping hebben en ze voelen een steek in hun long omdat ze te veel roken, dan denken ze meteen, dat ze kanker hebben. En de mens die dat denkt bevordert het ontstaan van dat kankerverschijnsel, want ook hier is de gedachte een kracht. Zou je dus alleen al kunnen beginnen met de overmatige angst voor kanker weg te nemen, het fatale de nadruk leggen op het enorme lijden, dat je inderdaad hebt wanneer de kanker in verdere graad bestaat en zou men daarvoor in de plaats kunnen stellen een regelmatig onderzoek, de mogelijkheid om aan de hand van bepaalde reacties vast te stellen in hoeverre iemand behoort tot de kankergevoeligen (de methode is op het ogenblik naar ik meen al ontwikkeld), dan is het al mogelijk om de mensen veel meer rust te geven. Wanneer je daarnaast je gaat realiseren, dat men door onderzoek kan weten wie kankergevoelig is, dan kun je die mensen regelmatig gaan controleren. Het blijkt mogelijk op het ogenblik aan de hand van bloed-reacties, mede door bezinking, enz. op een gegeven ogenblik vast te stellen dat er een mogelijkheid is voor kanker. In dergelijke gevallen zouden we dus kunnen volstaan met een hoop minder vetten toe te dienen en de mens - wanneer het voor het lichaam mogelijk is - zoveel mogelijk een dieet te laten volgen van zeer licht-onzetbare stoffen; en bovenal ofwel hem zuurstof toe te dienen, of te zorgen dat hij regelmatig een stevige lichaamsbeweging heeft in de frisse lucht. Dit is nu niet direct een nieuwe therapie en ik geloof niet, dat een dokter daar direct iets mee kan doen, maar daarmee zou je vele beginfasen kunnen wegnemen.

Ook moeten we er rekening mee houden, dat de doorsnee-mens leeft in een milieu en een leefwijze heeft, die de zuurstofarmoede (die m.i. in de eerste plaats aansprakelijk is voor het ontstaan van kanker) in de hand werkt. Als de mensen gaan wandelen en ze doen dat in een stad met allerhand uitwaseming van koolstof-monoxide en weet ik wat allemaal, dan komt daardoor inderdaad een armoede tot stand. Met "smogg" precies hetzelfde. Dat zijn niet alleen vergiftigingsverschijnselen, dat is het ontrekken van één van de meest belangrijke dingen aan de mens: de zuurstof.

En daarnaast nog iets: zg. frisse lucht is natuurlijke lucht, die bv. gezuiverd is door plantengroei e.d. Die heeft zelf ook een zekere lading. Er zit een soort electriciteit in, geef het maar een naam. Er zit dus een zekere vitaliteit in. Het is meer dan alleen de zuurstof. En tijdens het proces in de long - osmose kun je het noemen - wordt ook een deel van die kracht overgebracht. Wanneer er voldoende van die kracht in het lichaam aanwezig is, dan is het weer: de vitaliteit is groot en die kanker komt daardoor praktisch niet tot ontwikkeling. En zo ze zich al ontwikkeld heeft, wordt ze meestal tot stilstand gebracht. Hoe meer de mens dus leeft in een slecht milieu, nu ja... u weet het zelf.

Ik zou dus zeggen: leer de mensen niet bang te zijn voor kanker. Ontwikkel verder de nu bestaande methoden om het begin van kanker a.h.w. reeds aan te tonen. Leer de mensen - evenals bij t.b.c., waarbij ze zich laten doorlichten als ze bang zijn dat ze het hebben - dat ze regelmatig eens een test laten maken, als ze bang zijn voor kanker. En leer hun vooral niet bang te zijn om veel in de frisse lucht te komen, veel beweging te nemen en niet te veel vet en vetzuur tot zich te nemen.

nl. een enzymen-titer. Hecht u daar waarde aan?
 x U hebt het over enzymen gehad en over de bezinking. Ik heb daarover opgemerkt, dat het lang niet altijd verhoogd is. Maar wat die kankertest betreft, waarover u het had, er is door een Amsterdamse collega met enkele anderen zĳ iets uitgewerkt. /Helaas, als iemand die buiten de paden van de officiële geneeskunde wandelt, is hij vreselijk tegengewerkt en kan hij zijn werk niet meer voortzetten. Dat is heel jammer. En zo is er nog aan andere collega, die op een andere manier werkt, die ook niet zo erg in de gunst is van de officiële autoriteiten. En ik heb van deze collega ook resultaten gezien, die enigszins wijzen in de richting, waarep u doelt, nl. zuurstof toevoegen. En dus wil ik vragen:

Primo: die enzymen-titer, ziet u daar wat in? Is dit aan te raden?

Verder: Ziet u wat in de proeven van Moerman uit Vlaardingen?

En ten derde: Wat betreft het regelmatig onderzoek heb ik zelf de dreeve ervaring opgedaan, dat er kankers zijn, die - ofschoon ze heel vroeg ontdekt worden (bv. in het strottenhoofd, dat heel gemakkelijk toegankelijk is voor ons) dat het desondanks voorkomt, dat het heel snel tot de dood voert. Het heeft me altijd heel sterk aangegrepen, als je zoiets meemaakt, dat je zo voor de zoveelste keer hier zo machteloos tegenover staat.

- punt 1: U hebt gelijk met wat u zegt over bloedbezinking. Maar ik meen toch, dat in de reeks van lange bloedproeven wel bepaalde reacties ingelast zullen worden (in de loop der tijden zeker), die inderdaad m.i. voeren tot de mogelijkheid kanker (af althans de vatbaarheid voor kanker) te bepalen.

x Het eiwitpectrum ..... (gepraat door elkaar; onverstaaanbaar)

xx Maar er zijn ook nog anderen (bv. de anthroposofen), die ook nog andere proeven doen. En dezen kunnen zelfs precies zeggen aan de "bloenkoolvorm": waar zit het.

- Ach, enige waarde heeft het wel; maar volgens mij is er een nadeel aan verbonden. En dat is nl., dat je soms gevaren ziet, waar ze niet zijn en ze niet ziet, waar ze wel zijn. Dat is precies hetzelfde als met een diagnose, die je alleen aan de hand van de iris stelt. Dan krijg je precies hetzelfde. In vele gevallen kun je een juiste indicatie krijgen, maar niet altijd is het mogelijk om daar nu werkelijk een diagnose te stellen, die werkelijk 100% is. Ik zou zeggen: deze dingen zijn hoogstens aanleiding tot verder onderzoek, maar ze mogen m.i. niet als enig middel tot diagnose worden gebruikt.. Dat doet trouwens de doorsnee-anthroposoof ook niet, hoor.

x Er zit toch wel iets in?

- Ja, er zit iets in, natuurlijk.

Dan geloof ik verder, dat wat u zegt over die enzymen-proeven, dat er inderdaad meer waarde in zit, dan men erkent. Ik zou in dit geval er ook even op willen wijzen, dat het heel vaak is voorgekomen, dat de officiële wetenschap eigenlijk de werkelijke ontdekkers heeft getruyt, totdat ze niet meer anders kon doen dan de gevolgen accepteren. Dat hebben we in het verleden vaak genoeg gezien en dat komt in deze dagen nog wel voor.

Ik voor mij geloof, dat deze proeven wel waarde bezitten. Dat daarnaast een andere procedure, waarbij van bepaalde plant-extracten gebruik wordt gemaakt, (die in België wordt ontwikkeld) ook enige zin heeft, ofschoon ze nog lang niet volledig is. En daarnaast, dat op het ogenblik de methode van kanker vaststellen door allerhand aflezingen - dus o.a. ook van de functie van het zenuwstelsel en het oxygeen-gehalte van het bloed op verschillende punten van het lichaam, zoals de Russen dit doen - ook inderdaad in de goede richting gaat. Ik meen, dat het kankerprobleem waarschijnlijk wel in een jaar of 20 is opgelost. En nu kan ik u daar veel of weinig over vertellen, maar ik kan twee dingen toch niet doen:

In de eerste plaats mag ik u geen aanwijzingen geven, die een revolutie in uw eigen wetenschap zouden kunnen betekenen, behalve de grondaanwijzing.

D.w.z.: ik mag een gedachte uitspreken, maar ik mag haar niet als een praktische theorie voor u uitwerken.

In de tweede plaats: in de natuurlijke ontwikkeling van het mensdom op het ogenblik - en dat klinkt misschien heel eigenaardig, vooral omdat u het zo even had over die keelkanker - zal de mensheid, wanneer die zich te ver uitbreidt, zichzelf allerhand breidels gaan aanleggen. D.w.z.: ze gaat haar eigen levensmogelijkheden beperken, naarmate ze schijnbaar een grotere levenszekerheid schept. Dat komt op het ogenblik o.m. al tot uiting in de wijze, waarop de voeding wordt verwerkt en al wat daarbij hoort. De mens bereidt zichzelf voor op zwakkere geslachten i.p.v. sterkere geslachten; en daardoor komt uiteindelijk een afnemen van het bevolkingsaantal en het weer ontstaan van een meer natuurlijk evenwicht.

Wat u zegt over die keelkanker ben ik inderdaad met u eens. Het kan voorkomen, dat het zich zeer snel ontwikkelt, maar dat is dan in de mees-

~~kaxgevakkaxsaxxwsggpx~~

ak te gevallen een kwestie ofwel van overmatig gebruik van de stem (strottenhoofd, enz.) of ook heel vaak van een redelijk gebruik daarvan, gepaard gaande met onmatigheid. Het is een van de meer kwetsbare punten, zoals u weet, en dat is net als bij de darm. De darm is ook nogal erg vatbaar. Ook al weer waarschijnlijk, omdat er veel afvalproducten doorheen gaan. Meer durf ik er niet over te zeggen.

x Dus m.a.w. is het kankerprobleem voor u - aan gene zijde - niet zo dringend als het voor ons schijnt te zijn, omdat u het meer ziet als een van de factoren in het verkrijgen van een bepaald biologisch evenwicht?

- Ja, en niet alleen dat. Weet u wat het is? U zit hier als mens, die de mens moet genezen. Maar wij hebben heel vaak opgemerkt, dat ziekte, ellende en al die dingen, die een mens zo graag wil vermijden, voor de mens zelf een sterk vormende werking hebben. Dan is het heel vaak een kwestie van buigen of breken. Maar degenen, die breekt, kan opnieuw beginnen. En degenen, die buigt, wordt daardoor a.h.w. geholpen. Die vormt een levensbeeld, waardoor hij/zij - wanneer hij/zij vrij komt van de stof, van de materie - laat ik zeggen "een gemakkelijker harmonie krijgt met het Grote."

x Goed. Maar mag ik nog even inhaken op hetgeen u daar zegt? U laat ons min of meer in het duister dobberen. Zoiets als: Jongens, knappen jullie het zelf maar op.

xx Zou ik nog een vraag over enzymen mogen stellen? Er zijn hier in Nederland in de handel enzym-injecties tegen kanker. Is het u bekend? Zijn hiermee inderdaad resultaten te verkrijgen?

- Ik weet het zelf niet, maar ik zal het even navragen.

xx Ja, en dan nog iets. Wat u zegt brengt ons onwillekeurig op het gebied van de euthanasie. Wij komen zo vaak in aanraking met menselijke wraken, die vaak volgens ons zo volkomen zinloos lijden, maandenlang. Wat is de zin voor die mensen van dat lijden? Zijn we dan eigenlijk niet verplicht om dat lijden te bekorten? Wat is de zin - ook uit eeuwigheidsstandpunt - om dergelijke mensen te laten voortleven?

- Ja, nu zit ik op het ogenblik door het tweede deel van uw vraag precies tussen twee stoelen. Maar ik zal proberen om het zo eenvoudig mogelijk te zeggen. (tussen twee haakjes: van neoplastine wordt hier gezegd, dat het geen definitieve bestrijding van kanker veroorzaakt. Dus zoiets als: het schaaft wel niet, maar veel zal het niet baten.)

x Zou het te combineren zijn met de Xoman-therapie?

- Ik zal het weer even vragen.

Zo, en nu kom ik weer bij u terecht.

Ons standpunt is een beetje anders dan het uwe. Wij gaan uit van het standpunt, dat wanneer het lijden van de mens zodanig is, dat hij zelf de dood verlangt, niemand verplicht is om iets te doen om dat leven te verlengen. Dat gaat dus een heel klein beetje tegen Hippocrates en de rest in, maar dat is ons idee. Maar we geloven niet, dat we een mens het recht mogen toekennen om het leven van een ander te verkorten. En wel om deze redenen:

Alles wat in een leven voorkomt, is een kwestie van oorzaak en gevolg. Dus je hebt misschien (in een andere wereld, een andere sfeer of in een ander leven - noem het zoals u wilt) een bepaalde reeks van dingen meegebracht. U kunt daaraan niet ontkomen. Maar zou u daar wel aan ontkomen, bv. door een einde te maken aan een leven (al zou een ander het voor u doen!) dan zou u blijven zitten met een soort onafgemaakte taak. Het is net als een examen. Nu kun je wel zeggen: op dat examen zijn er sommige problemen zo zwaar, dat als zo'n kwelling, zouden we die er niet af kunnen laten? Maar zou je die er af laten en zou je dan toch zeggen "de examinandus is geslaagd", dan zou u minderwaardig materiaal krijgen. Begrijpt u wat ik bedoel? En zo kan heel vaak het lijden, dat menselijk gezien weinig of geen zin heeft, voor die mens innerlijk een proef betekenen. En dan heeft hij een hel op aarde, dat geef ik graag toe. Maar door het doormaken van die hel op aarde, komt men tot overgave, want dat is uiteindelijk het doel. Wanneer je het lijden hebt, dan moet je komen tot een zodanige overgave, dat je het aanvaardt. Dan ben je er doorheen; dan is het ergste gebeurd. Dan komt die mens in onze wereld terecht. (En dan moet u zich dat niet voorstellen als een hemel of een hel, hoor. Het is een voortzetting van het leven. Voor een deel in werelden, die eigenlijk meer fantasie zijn dan werkelijkheid, waar alle vormen eigenlijk fantastisch zijn en worden geproduceerd door de gedachten van degenen, die er leven). Maar naarmate je nu meer hebt afgerekend met alles, wat in dat aardse leven is gebeurd, dus er losser van staat, ben je ook in staat om alle vorm-ideeën, die met die aarde samenhangen (en dus ook het besloten-zijn in jezelf)

achter te laten.

Er zijn wel mensen (heet dat niet katatonie, die schrik-trance, waardoor ze verstijven?), kijk, dan is het zo: die worden dan meestal door een imaginaire kwaad bedreigd of vervolgd. Maar als je nu als geest overgaat (dus je komt vanuit de mensenwereld) en je hebt niet voldoende afgerekend met hetgeen achter je ligt, je zou die wereld dus willen vasthouden, dan haal je daar allerhand herinneringen uit. En nu weet u: niets is erger dan een reeks herinneringen. Want wanneer je gaat nadenken over wat je niet hebt gedaan en wat je had moeten doen, dan zit je vol met schrikbeelden. En dan ontstaat er voor die geest iets, wat op die trance-toestand lijkt: dus een daadloosheid, een angst om zich te verroeren of te bewegen. En dat is een van de meest erge dingen die er zijn; dan wordt het meestal duister.

Zo heeft ons de ervaring wel geleerd, dat lijden van mensen heel vaak zeer nuttig kan zijn. Niet altijd, maar in meer dan de helft van de gevallen heeft het zeker zijn nut. In het restant is er dan altijd nog de mogelijkheid dat het nut heeft. Dit is natuurlijk geestelijk bekeken. Het hangt eigenlijk direct met je geloof samen, als je het goed bekijkt. Weet u: alles heeft zin, ook het schijnbaar zinloze. Van dat punt zijn we altijd uitgegaan. Wij nemen niet aan dat er een mogelijkheid is van willekeur, omdat - steeds wanneer we mensen ergens willekeur te zien - later altijd blijkt dat het zin heeft.

En dan blijven er voor ons net zo goed raadsels als voor u. Maar dan ga je zo'n mensenleven bekijken, dan ga je zoeken en op een gegeven ogenblik kom je tot de ontdekking, dat schijnbaar redeloze gebeurtenissen, zinloos lijden, onmenselijkheden, geestelijk zin hebben. En nu weet ik wel, dat je dit de mensen op aarde toch niet kunt vertellen. Je kunt hen misschien wel krijgen - (omdat ze graag afhankelijk zijn; aan dat afhankelijkheidsidee heb je altijd een mooi houvast) - dat ze zeggen: God wil het. Dan schrijven ze het van zich af. En omdat het dan aan God te wijten is en ze in God op een bepaalde manier geloven, kunnen ze het dragen. Daardoor komen er ook een hele hoop los. Vandaar dat geloof ook een weg is tot de zaligheid. Maar in doorsnee kun je er op aarde verder heel weinig over vertellen. Je kunt wel zeggen "het heeft nut", maar voor een mens op aarde heeft het geen zin om dat te zeggen. Hij kan het hoogstens zelf ervaren.

(Die gecombineerde behandeling van u, daarop wordt gereageerd: negatief.) {Moerman en enzymen}

x Kaar dat idee van die enzymen, die plantaardig zijn en vooral op oxydase berusten, heeft dat wel zin om daarin door te gaan? Die methode van die man uit Soestdijk? Die vraag zou ik graag beantwoord willen hebben. Ik heb er nl. proeven mee genomen.

- Ja, degen, die ik hier aan de lijn heb, zegt /, dat volgens hem daar inderdaad wel zin in zit, ook al schijnt hij het er niet helemaal mee eens te zijn.

Ja, nu ben ik eigenlijk losgebroken daarnet. Maar als u nog vragen heeft, zal ik mijn best doen.

x Ja. Ik wilde over dat lijden nog dit stellen: U stelt het zo, dat het lijden voor een mens ten slotte geestelijk van zeer grote waarde en groot nut is. Ik voel het toch zo, dat ~~niets~~ het ons, medici, zeker niet in de verleiding mag brengen om onze pogingen dat lijden tot een minimum te beperken te staken, omdat het misschien voor die patient van geestelijk groot nut zou kunnen zijn.

- Dat is logisch. Ik wist niet eens, dat ik zulke gekke ideeën had zitten verkondigen. Of bijna had zitten verkondigen. Het is zeker niet zo bedoeld? Mag ik er dan even bij zeggen, dat ik juist bedoelde "Ik kan dat de mensen op aarde niet duidelijk maken." Dus de mens op aarde moet handelen volgens zijn beste weten en zijn beste kunnen vanuit zijn wereld!

Weet u, wat ik zo heel vaak merk? De mensen hangen ontzettend aan de geest en aan al wat met die geest samenhangt. Ze lopen a.h.w. met de geest weg! Dat vind ik allemaal heel mooi. Ze leven half in de sferen! ik vind het schitterend. Maar zodra een mens vergeét om het ~~zijn~~ leven, dat hij op het ogenblik móet voeren, te leven volgens de waarden, die hij daarin kent in de eerste plaats en alleen daar, waar hij tekort schiet, hij zich steunt door zijn geloof of zijn aanvoelen of zijn innerlijk weten, dan deugt er iets niet. Want iemand, die op de wereld is, is op die wereld om o. die wereld te leven. En pas als hij daar alles heeft gedaan, wat voldoende is, dan kan hij nog eens een keertje overgaan naar een andere wereld. Dan kan hij daarover gaan denken. En ik geloof ook wel, dat ik niet de enige ben onder onze broeders (onze sprekers), die dat regelmatig zegt. De praktijk van het leven op aarde is voor de mens belangrijk en wanneer je te veel de nadruk gaat leggen op de geest (ik mag dus zeggen hoe ik het zie vanuit de geest) .....

.... maar wat wij vanuit de geest weten, zien en denken, dat is nog niet altijd **hw** werkelijkheid. U moet leven op **hw** manier wereld op **hw** manier. Dit houdt in- als medicus - dat je moet vechten om een mens tegen de dood te beschermen, **h&w** zelfs als je denkt, dat het eigenlijk geen zin heeft bij wijze van spreken. Dat betekent, dat je een mens, die lijdt, rustig een spuitje morfine moet geven, ook als is dat lijden eigenlijk misschien goed voor die mens. Dat weet u niet. Maar één ding is wel zeker (en dat is nu van een andere kant bezien): Als dat lijden noodzakelijk is, dan zal het zich geestelijk of psychische zó doorzetten, dat u met al uw morfine dat uiteindelijk delijks noodzakelijke lijden toch niet weg krijgt.

Zo. En na deze uitbarsting weer even ter zake, vrienden.

x Zoudt u een uiteenzetting willen geven over de beste vorm van preventie van aderverkalking, die momenteel in de vorm van stenocardien en hartinfarcten zoveel slachtoffers maakt? Vooral onder degenen, waarvan wij menen, dat zij nog zo waardevol zijn voor deze maatschappij.

- Wij menen, dat een groot gedeelte van vaatziekten, hartziekten e.d. op het ogenblik voortkomt uit twee dingen gelijktijdig: In de eerste plaats een leven, waarbij té weinig ontspanning optreedt in de werkelijke zin, dus lichamelijke ontspanning en een zich vrij gevoelen van zorgen.

In de tweede plaats in heel veel gevallen een gevoel van onbekwaam zijn, van te weinig tijd hebben of van een té grote verantwoording dragen. Wij menen dan ook, dat de hele kwestie voor een groot deel kan worden teruggevoerd op onjuiste omzetting van het voedsel, een onjuist reageren van de mens, een té sterk belasten ook vaak van de vaten (de aderen), door het bloed, dat dus te krachtdadig wordt gestuwd op ogenblikken, dat het niet nodig is, terwijl dus het lichaam die reactie niet nodig heeft. We geloven, dat overmatige lichaams oefeningen, zoals op het ogenblik vaak wordt gebruikt, meestal eerder schadelijk is dan nuttig. De sport, die men zoekt als tegenwicht voor zijn kantoorbezigheden bv., kan in vele gevallen eerder bijdragen tot het ontstaan van hartinfarcten en adersziekte, adersbreuk en al wat daarbij hoort, dan een eenvoudig zich licht ontspannen door eenvoudige, lichte lichaamsbeweging.

De kwestie van voeding speelt hier ook een grote rol. De doorsnee-mens voedt zich te vet en te zwaar voor hetgeen het lichaam nodig heeft. In de tweede plaats pleegt men in heel veel gevallen zijn voedsel te haastig te gebruiken, zodat weer de omzetting met speeksel niet in orde is. In ieder geval als grondslag hiervan schijnt lichamenlijk hoofdzakelijk de moeilijkheid in de spijsvertering te liggen, in de onjuiste voeding en het gebrek aan beweging.

Maar hier wordt ook opgemerkt: op het ogenblik, dat een mens onder zeer grote spanningen leeft, zal hij té scherp reageren op elk gebeuren. D.w.z. dat de aderswand vaak zijn rekbaarheid verliest en daardoor versteningen enz. in de hand worden gewerkt.

Men meent verder, dat de doorsnee-mens te weinig gezonde emoties heeft; en dat de meeste mensen ofwel emotioneel zijn, terwijl ze het niet nodig hebben en zich dus maar laten gaan en uitbarsten, terwijl anderen te veel alles opkroppen om een zekere schijnbare waardigheid of een geneend zelfrespect te handhaven.

Het schijnt voor de mens nodig te zijn - wil hij gezond blijven en zeker als hij wil voorkomen, dat hij hartziekten krijgt - zo nu en dan eventjes uit te barsten; anderzijds zich voldoende te beheersen in de omgang met anderen. Noodzakelijk is het verder klaarblijkelijk om nooit meer op zich te nemen, dan men zelf kan volbrengen en / zodra het meer wordt dit aan anderen over te dragen.

(Dit zijn opmerkingen, die ik zo even opvang. Misschien heeft u nog speciale vragen op dit punt? Ik heb nu de lijn toch vrij.)

x De laatste tijd is er iets opgemerkt over de invloed van oestrogene en andere hormonen. Dat kan redelijk verklaard worden met wat u zegt. Maar dat die hartklachten bij mannen over het algemeen meer voorkomen dan bij vrouwen, heeft dit misschien verband met dat hormonale evenwicht, met een teveel of een tekort aan hormonen?

- Er wordt hier gesteld, dat de man over het algemeen in deze dagen meer van zichzelf vergt op elk terrein, dan hij in feite wel kan volbrengen. Hij schijnt zijn waardigheid als man voor een groot deel te verwarren met zijn seksuele potentie; terwijl hij verder meent, dat krachttoeren e.derg. voor hem noodzakelijk zijn. Het gevolg is, dat hij aan zijn lichaam bepaalde stoffen onttrekt, die op andere wijze beter besteed waren. Voldoende?

x Welke opdracht zou u ons als medici momenteel willen geven?

